

.....
189.246

OSZK

OSZK

Cardless Search for Library

.....M:2
189.246 OSZK
.....

Ignotus verseiből

Budapesten
A Nyugat folyóirat kiadása
1918

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ignotus verseiből

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Budapest
A Nyugat folyóirat kiadása
1918

E könyvből merített papírra 150 külön
számozott példány nyomtatott.

1480.

Az itt következő kevés vers olyan valakiéből való, kit bár élete messze terelt a kiélés e módjától, mégis azt hiszi, hogy tulajdonképp erre született. Mindenesetre van e versek közt egypár, mely valamikor könyvben is megjelent s az emberek megszerették s nincs jogom elvonni előlük. S van egypár, mely nekem nőtt szívemhez s van jogom akarni, hogy megmaradjon.

Budapesten 1917 végén.

I g n o t u s

A Versekből

1891

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

000027976
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Bölcső előtt

Erre ringó, arra ringó
Kicsi bimbó, rózsabimbó
Aludj fiam, édes —
Szívom ajkad rád omolva,
Mintha apád ajka volna,
Ez is olyan édes.

Szőke pillád hogyha lebben,
Ismerősöm a szemedben
Az a kék ígézet:
Benne csillog már a színe,
Benne villog már a bűne,
Ahogy apád nézett.

Fogsz-e, mint ő, széles vállal,
Büszke fővel, biztos lábbal
E világon járni?
Síma szóval, józan ésszel,
Hideg szívvvel, forró kézzel
Martalékra várni?

Fogsz-e kérni, fogsz-e ríni,
Esküvéssel istent híni,
Esdeni, szavalni,
Erre nézni, arra nézni,
Gyenge szívet megigézni.
Balgá asszonyt csálni?

Fog-e az az asszony akkor
Reggel, este, virradatkor
Teutánad sirni,
Minden bűnt és csalfaságot,
Minden gúnyt és minden átkot
Temiattad tűrni?

Értted halni, értted élni,
Megcsalódva is remélni
Lesz-e olyan édes?
Erre ringó, arra ringó
Kicsi bimbó, rózsabimbó
Aludj fiam, édes!

OSZK
Országos Széchenyi Könyvtár

Mater Dolorosa

Csillag beragyogta világ megváltóját,
Pásztorok elhozták a magok adóját,
Jöttek azonközben a három királyok :
Szomorúan nézett Mária reájok.
Szomorú sejtéssel teljes vala lelke,
Kicsi Jézuskáját karjára emelte,
Kis feje pihéjét simogatta félve,
Ugy zokogott, sirván, a csillagos éjbe.

“De hamar is jönnek eljegyezni téged,
Alig hogy hallgattam első gügyögésed,
Édes anyád keblén alig tapad ajkad,
Máris a világnak féltő szeme rajtad.
Nem hagynak örülni, nem hagynak pihenni,
Sietsz a latornak megváltója lenni,
Várnak a vámosok, a halászok lesnek —
Alig hogy megjöttél, máris tovavisznek.

“Im, alom a párnád, bölcsőd ez a jászol:
Sohse mosolyogsz majd és sohase játszol;
Hajladoz a pálma, nyilnak a virágok:
Te csak a koponyák köves utját járod;
Másnak erős borral habzik teli serleg:
A te poharad majd csak ürömmel tel meg,
S amikor más forró szerelemtől reszket:
Teneked ácsolják a hideg keresztet!

“A fiam mért lettél, én anya mért lettem,
Hogyha, amit nyertem, máris elvesztettem?
Az enyim mért lettél, közibünk mért jöttél,
Hogyha nem embernek, istennek születted?
Siető mentőre, rád a világ számol,
Csak édes anyádnak nem léssz soha gyámol,
Te adod, én adom világ bűne árát —
Ebből az életből csak a halál vár rád!

“Fulladna bár inkább egész világ bűnbe,
Csak értted anyádnak remegése tűnne,
Éhezzen a koldus, vesszen el az árva,
Csak az én fiamat ne vigyék halálra . . .”
. . . Csillag beragyogta világ megváltóját,
Pásztorok letették a magok adóját,
Halkan könyörögtek a három királyok,
Szomorúan nézett Mária reájok . . .

Szerelem

Eszembe jut, amit felejtett,
Fölemelem, amit elejtett,
Megőrzöm, amit eltapos,
Vigasztalom, ha bánatos,
Nem búsitom, mikor nevet,
Azt említem, akit szeret,

A kiskabátját rásegítem,
Nem szenvedélylyel, de szelíden,
Hozzá csak ujjhegygyel sem érek,
Szerelmet tőle sohse kérek
És nem is vallok sohasem —
Ó milyen forrón szeretem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

2019.09.27.

Ha te úgy szeretnél . . .

Ha te úgy szeretnél
Ahogy én szeretlek,
De sohase volna
Nevető jókedved!

Nyugodatlan szívvél
Párnádra omolva,
Se napod, sem éjed —
Nyugtod sohse volna,

Fejed lehajolna
Csüggetegen, árván,
Mindig érttem sirnál,
Mindig engem várnál!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Napraforgók

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Napraforgó

Én napraforgó mozdulatlan állok,
Leszegett fővel, kertem közepén,
De ti, napok, fénylőek, égetőek:
Forduljatok felém!

Forróságok voltak felnevelőm,
Vérré vált csók, mi ereimben ég —
Lehet sok, ami részemül jutott,
De nem elég.

Mióta élek, megujult az ég
S az új egen ti vagytok új napok:
Megcsalatott vagyok s kisemmizett,
Ha tőletek is csókot nem kapok!

Ha tőletek is csókot nem kapok,
Ha meg nem újulhatok veletek —
Belehalok, ha engem nem szeretnek,
És nem élek, ha én nem szeretek!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nádas

Előtted mék. Mögöttünk zúg a nád,
Bottal verem a szúnyogfelhőt széllyel —
Tudd meg, leány: szeretőm volt anyád
Sok téli délután, sok nyári éjjel.

Fojtó a lég. A völgy fülledt verem,
Tikkadtan vet az égre szürke pántot.
Mi lesz veled, lyány, és mi lesz velem?
Megcsapja nyakamat forró ziháltod.

Forgószél fog be. Tenyerem tüzel.
Villám vakít s harsan dőrej nyomába;
Itt csaphatott le valahol közel —
Gyere mellém. Ugyis minden hiába.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

22

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kocsizó

Ne gondoldj mással, csak engem szeress,
Ne vess ki más, de engemet szeress,
Hogy én szeretlek-é, azt ne keresd,
Itt van urad s parancsolód: szeresd!
Szeress, szeress,
Csakis engem szeress.

Az utcán várj meg, jöjj elé'm s szeress,
Kocsimba kéredzkedj föl és szeress,
Gyerekszíveddel, kis madáreszeddel —
Egérfogaddal, kis macskakezeddel
Szeress, szeress,
Csakis engem szeress.

Álmodban velem álmodj és szeress,
Keltedben velem ébredj és szeress,
Éltemben nekem élj csak és szeress,
Holtomban halj utánam és szeress —
Szeress, szeress,
Csakis engem szeress.

Óda Vénuszhoz

Lábadhoz raktam koronám s palástom,
Lábadhoz hajtám fejedelmi főmet
S keskeny lábadnál örök áldozatként
Lobog a szívem.

Nézz kegyessen rám ragyogó lakodból,
Adj hivednek részt a nagy üdvösségből,
S olykor egy kis kint bele, fűszerszámul,
Isteni Vénusz!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Országos Széchényi Könyvtár

Nézlek

1.

Nézlek — csak az isten tudja,
Hogy mi láng ez a szememben:
Te nem érzed, te nem érted,
Még csak észre sem veszed.

Kezet adsz — csak isten tudja,
Hogy mi láz ez a kezemben:
A te karcsu ujjaidnak
Nincs hozzá elég eszük.

Megyek is. Te föltekintesz
 S mosolyogsz — s ahogy bucsúztatsz:
 Rács a pillád és mögötte
 Tekinteted idegen,

Mint a vídám nyaralókert,
 Hol benézek és kinéznek
 S látom: elegek maguknak
 S nem szorultak énreám.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Hattyú

1.

Kicsi szalag, mely hajába volt
S aranyával kékje egybefolyt
S illatát megőrizte nekem:
Mondd meg asszonyodnak: szeretem.

Nem szelíden, nem is okosan,
Dühhel inkább s erőszakosan —
Tiltja erkölcs, ellenzi eszem,
De azért én mégis megteszem.

Mint a hattyu, szépen és bután
 Csendben uszkál dolgai után,
 S róka én a parton itt lesem,
 Meglapulva, bujva, éhesen.

Milyen furcsa, hogy ez nagy dolog,
 Hogy az éltem e körül forog —
 Cenk a lélek, oktalan a vér —
 Én mit érek s az élet mit ér?!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Corso

Tavaszi van, dél van és vasárnap,
S én boldogan bolygok veled —
Barátságos vagy, mint a napfény,
S mosolygó, mint a kikelet.

S mig vértelen szegény szívembe
Belát mindenki, csak te nem:
Fázékonyan és mosolyogva
Összebb fogom a köpenyem.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

02103

Szóltam-e?

Szóltam-e egy szót szerelemről,
Némán is vallott-é ez arc?
Jöhetsz, mehetsz — én meg se látlak:
Hát mit akarsz?

Benne vagy minden porcikámban,
Az álmom mind belőled él,
Mégse félek, hogy eszem elhagy —
Hát te se félj.

Nekem baj az, ami bajom van,
Engem ront csak meg, ami bánt —
Mi lesz velem? magam se bánom,
Hát te se bánd.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

10-111032

OSZK.

Országos Széchényi Könyvtár

A gyáva álom

Makacsul ülök kapud előtt, álom,
Kinyiltát görcsös türelemmel várom,
S bár lüktet a fő s csikorog a fog:
Csak azért is aludni akarok.

Csak azért is, ha tán hiába is,
Ha, mint az ember, gyáva álma is,
S az élet úgy megtöri és veri,
Hogy üdvét megálmodni sem meri.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1900. ÉVI KIADÁS

Isten veled

Ha csak ez kell: isten veled, babám,
Ki mást csak néz is, engem nem szeret;
Emlékem úgyis fél-emlék csupán —
Isten veled.

Vannak dolgok, amiknek ize vész,
S vannak, miket a szív sosem feled —
Teszem: két pici láb, két fura kéz —
Isten veled.

Olykor a nap egy percre fölragyog,
Aztán megint köd ül a bérc felett —
Légy oly vidám, amily bus én vagyok —
Isten veled!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Székelyi Kézirat

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kivertek

Hol másnak az égen aranykapu tárul,
Mifelénk ott izzó sárga pokol tátong,
S míg mások erébe tüzet lop az új nap:
Megborzog a hátunk.

Kergetőznek mások — mi csak úgy lopódzunk,
Külön tálon élünk, külön párnán hálunk,
Hallgatunk, hallgatunk — s ami másnak játék,
Minekünk halálunk.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1919. 12. 12.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Afrodité

Ó Afrodité: nem vagyok én király,
Szerencse többé nem ural engemet
S a sok remény, pajzselhajítva,
Cserbehagyott, futamodva gyáván.

A boldogságom hangtalanul nevet,
Bubánatom meg könnytelenül zokog,
Gyűlölségemnek gyilka nincsen
S lángtalan izzik a vágy szivemben.

Ne harcot adj már, csak menedéket adj —
Fehér kezednek ujjait illeti
Csókokkal ajkam, s térdeidre
Csüggeteg omlik ez a szegény fő.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

000000

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Erdőben

Nincs: vége és többé soha —
Mint sziklakőre a moha:
Szivedre, bár kövitsd és hűtsék,
Halkan kiül a gyönyörűség.

Megyünk s mögöttünk elmarad
A biztos és a nem szabad —
Sirj és neved és jer velem
Ó hajléktalan szerelem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1890

OSZK

Hajnali álom

1.

Borulj fölibém, hajnali álom,
Amit keresek, mind megtalálom,

Amit kívánok: virág felém nyit,
Amit gondolok: mind úgy történik.

Leány, ha tudnád, mikor elnézlek:
Mily urad vagyok, hogy' megigézlek,

Gyerekszived mily hajnali álom:
Szemedén által is megtalálom.

2.

Ne nézz rám hittel,
Mert megfuladok,
Nem a megváltód:
A rosszad vagyok,

Vesztetre jöttem
Te drága, te jó:
Szép vagy, szelid vagy,
Letörni való.

3.

Hallgass, számár vagy, lelkiismeret:
Látod: szeret, és boldog, hogy szeret,

Boldog, hogy szenved, boldog, hogy remeg,
Hogy énbennem regényét lelte meg.

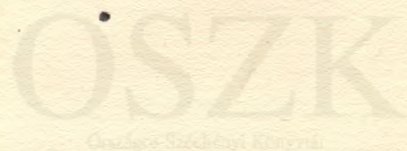
Vagyok neki az esemény, az érték,
A tartalom, a nyugtatvány, a mérték,

S leszek, ha bántom, ha csalom, ha elmék:
A vad csalódás, a kegyetlen emlék.

Minden, mitől fél, minden, mit keres,
Minden, miért születni érdemes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Várnod egy jelre . . .

Várnod egy jelre, várnod egy szóra,
Egyszer egy héten egy lopott óra
S ehhez vesszőfutásban érned:
Ezt adhatom, szegénykém, néked.

Félned magadért s félned érttem,
Meg se téve már tettenérten
Véletlen lenned más helyébe:
Ezt kapod egy szivért cserébe.

Tünnöd, titkolnod, osztozkodnod,
Módját se várva mindent adnod
S amire vágytál, azt nem találnod:
Igy csal meg, teljesülve, álmod.

Lenned egynek egy hosszú sorba,
Lenned emlékek, összefolyva
Száz más emlékkal — ha bevégzed:
Ez, ami tart feléd, a végzet.

Elébed állok kézzel-mellel,
Hogy megvédjelek magam ellen,
S a vége az, hogy idehúzlak,
A vége az, hogy összezúzlak.

A kezemen itt érzem ajkad,
Az ajkamat ott érzem rajtad,
Rossz óra volt, amelybe lettél,
Amikor énnekem születnél.

Emlék

Ezt a nagyvárost
Bebolyogtuk ketten,
Kéz-kézbe fogva
Magunkfeledten,
Te úgy remegtél,
Én meg nevettem —
Már el se hiszem,
Hogy az én lehettem.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

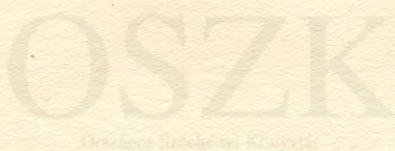
Fátyol

Féltésemnek fátyolával
Édes arcod hadd fedem be,
Hogy ne vessen bájad üszköt
Férfiszívbe, férfiszembe.

Ellenségem a fehér gyöngy,
Árulóm a sima bársony —
Zsákruhába öltöztetlek,
Nehogy más is szépnek lásson.

Légy rabom, te márványtermet,
Légy napom, te drága két szem —
Ez a büszke váll csak engem
Babonázzon és igézzen!

Vágtató tűz bennem a vér,
Fölcsapó láng a lehellet —
Mint a sárkány, bús haraggal
Állok őrt a házad mellett.

Akarom

Azt akarom, hogy rám szorulj,
Azt akarom, hogy sirj utánam,
Azt akarom ne menj tovább,
Azt akarom maradj meg nálam.

Azt akarom halkán ne vess,
Azt akarom szavad elálljon,
Azt akarom szemmel keress,
Azt akarom a szived fájjon.

Azt akarom add meg magad
Kegyelemre vagy pusztulásra —
Azt akarom: engem szeress,
Azt akarom ne gondolj másra.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

monika

Tedd meg

Szemrehányóan két nagy szem néz rám,
Erőtlen bágyad két keskeny kéz rám,
Szava se tilt már, csak könnye ered meg,
Ha kérem : tedd meg, ha szeretsz, hát tedd meg !

A csillagokban nekem vagy írva,
Ha kerülnék: te hínál sírva —
Nekem csak szólhatsz, de nem a szivednek,
Az kéri: tedd meg, ha szeretsz, hát tedd meg!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

2021. évi

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Galamb

Szádon először szalad ki a szó:
Félig marasztó, félig búcsuzó,

És homlokodra kiül a betű:
Félig anyás, félig fenyegető.

Látom: a kezed simogatna még,
Látom: a képed tétovázva ég,

Látok szemedben gyilkokat kigyúlni —
A galamb se tud hangtalan kimúlni.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Szeretem látni

Szeretem látni hajad finomán
A Keletet, ahonnan jöttél s jöttem,
Az ősi, úri, mély elborulást,
Amiből lettél és amiből lettem.

Szeretem ujjad karcsuságait,
Szeretem a szemöldöd aggodalmát,
Szeretem, ha szólsz, küzködő szavad,
Szeretem ajkad fájdalmas nyugalmát,

Szeretem földalatti éneket
S buvó tűzét, mit mozdulatlan szítasz —
A kinlódás uj kését szeretem
Amire, avatatlant, megtanítasz.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tengerparti alkonyat

1.

Már ül az est a vizeken,
Már lila búcsútűzezen
Tör át az ormok szürke bőre —
S én szemem tapasztom a kőre,
Majd összefogom könnyörgőre
Minden feszülő sugarát:
Ugy keresem mégegyszer a napot,
Szokásból, de szorongva.

Part-e vagy füst, amit lábam tapod?
Harang vagy álom, mi fülem bekongja?
S ki bennem szól hozzám: hóhér-e vagy
[barát?

Az árnyékokat nézem, nagyok-e,
A napot keresem, hogy ragyog-e
S így ködön által szeretem —
A kétségen is: vagyok-e,
Igy tetszik által életem.

2.

Igy páráközön által,
Igy félhalottra váltan,
Önmagát így megszakitva
Kedvesem a kéj —
Igy ájultan temetve
Forró márványerekbe,
Tengerekbe letaszítva
Lávaárnyi mély!

Ó lüktető halálok,
Ó gyenge barna vállak,
Amikül a távol ormok
Idetetszenek!

A messzeség elolvad
S egy könybe összefolynak
Dobbanó föld, légi homlok,
Álmodott szemek.

3.

Belenézem az égbe képedet,
Két krátertűznek ég le két szemed,
Örvénylánggal veri föl az eget.

Hova lett hús, közömbös mosolyod?
Nehéz keservem, ami lelobog,
Én vagyok a te, akit feldobok.

Májusi fagy

1.

Nem tudom, szólt a lány, nem tudhatom,
Mi az, ami sarkad alá terel,
De mindenemet teneked adom.

S az ember visszanézi és felel:
Életem adnám boldogságodért,
Nem tudom, mégis mért taposlak el.

Nézd, szólt a lány, ajkam csókosra ért,
Vállam keskeny, de elfér rajt fejed
S bőröm kigyúl, ahol a kezed ért.

S az ember int: A hely be nem heged
Fogam nyomán, s nyakadra rá lesz írva
„Bélyeges. Már valakije lehet.“

2.

Tavasza volt. Hűs. A favirágok szirma
Didergve hullt, s utánuk a fehér
Viráglevélkék, mint a hó a sirra.

Gyilkos, gyilkos találkozás: a tél
S a rosszkor jött tavasz. A szerelem,
Mely csak gyászt ad s meleget nem ígér.

S virágmulasztó. És gyümölcstelen.

Asisakuga

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Asisakuga

vagyis

Sirám az én istenem szive megnyugtatósára

Ó-babiloni töredelmes zsoltár a Rawlinson-féle nyugat-ázsiai
felírásos gyűjteményből

Bár az én istenem szívének fergetege nyugságra
[jutna ...

Mi az én istenem előtt utálattá lőn, olyasmit
[ehettem tudtomon kívül,

Mi az én istennőm előtt fertelem, olyasmire
[léphettem tudtomon kívül.

Ó uram, sok az én bűnöm, nagyok az én vét-
[keim.

Én istenem, sok az én bűnöm, nagyok az én
[vétkeim;

Én istennőm, sok az én bűnöm, nagyok az én
[vétkeim.

Isten, kit ismerek s nem ismerek, sok az én
[bűnöm, nagyok az én vétkeim,

Istennő, kit ismerek s nem ismerek, sok az én
[bűnöm, nagyok az én vétkeim.

A bünt, melybe estem, nem ismerem,

A vétket, mit elkövettem, nem ismerem.

Az utálatot, miből ehettem, nem ismerem.

A förtelmet, melyre léphettem, nem ismerem.

Az úr az ő szívének haragjában sötétben nézett
[reám.

Segítséget kerestem, de senki sem fogott kézen,
Sírtam, de senki nem állt mellém.

Kiáltásokban török ki, de senki nem hall meg.

Lebir a fájdalom, csordultig vagyok vele, föl sem
[tekinthetek.

Az én irgalmas istenemhez fordulok, hangosan
[esdeklek,

Az én istennőm lábait csókolom s kézzel illetem.

Az istenhez, kit ismerek s nem ismerek, hango-
[san esdeklek

Az istennőhöz, kit ismerek s nem ismerek, han-
[gosan esdeklek.

Az emberek megátalkodottak, semmit nem tud-
[nak.

Az emberek, ha vannak is, mit tudhatnak?
Tegyenek rosszat, cselekedjenek jót, nem tudnak
[semmit.

Ó uram a te szolgádat ne buktasd el,
Az ingovány vizébe lököttet ragadd kézen!
A bűnt, mibe estem, fordítsd jóra,
A vétket, mit elkövettem, fujja el a szél!
Az én sok rosszaságaimat húzd le rólam, mint
[váltóruhámat!

Istenem, ha bűneim hétszer hetek is, oldd meg
[bűneimet!

Isten, kit ismerek s nem ismerek, ha bűneim
[hétszer hetek is, oldd meg bűneimet!

Istennő, kit ismerek s nem ismerek, ha bűneim
[hétszer hetek is, oldd meg bűneimet!

Neki

Ne nézze senki, hogy s mit szenvedek,
Nem kirakatnak vagyok én beteg —
Megverhet a sors, de le sose ver,
Pofonvághatnak, aki szálni mer!

De te, káröröm a felhők fölött,
Ki árva férged mind kibőjtölöd
S tört vetni szabsz meg sorsot s utakat:
Te nézz le, láss meg és szégyeld magad!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tavaszi bor

Gyenge rügyek, halványzöld levelek,
Sorsomba negyvenedszer visszatérők,
Új tavaszok, elvonuló telek,
Lemondva múltók, követelve kérők,
Kékségek, miknek húse is meleg,
És meghalások, szürkességbe térők —
Mit tudom én, mi az, ami ragyog,
Mit tudom én, ki az, aki vagyok!

Részeg vagyok, mondjátok. Az lehet,
Gondolom is a bort, ami megejtett,
Torkomba érzek gyűlni könnyeket,
Miket a húnyt szem gőgje visszarejtett,
Őrületet, mely az agyban rekedt,
Csókot, amely csattani elfelejtett —
És életet, életet, életet,
Amelyet aki élt, nem élhetett.

Ó szép tavasz, ó gyönyörű világ,
Ó paradicsom annak, aki bírja,
Asszonymosoly és almafavirág,
Vizek esése, illanatok írja,
Ó vágy, mi fülleszt, ó kín, ami rág,
Lételek ágya, rothadások sirja —
Éjfeli csöndek, hajnali zenék:
Feleljetek nekem: vagyok-e még?

Vagyok-e még és voltam-e vajon,
S nem csak a magam álma-é, hogy voltam,
S nem itt viaszlik-e önágyanom
A halott, kinek fölibe hajoltam,
Én vagyok-e, ki ballag utamon
S nem porlok-e rég valamerre holtan,
Pályám — én vagyok-é, aki futom?
Nem tudom — ha megöltök, se tudom.

S jaj, megvesznek a tavaszi fagyok
Megujra, míg tavaszvirágra várok,
S koporsófödel, ami fönn ragyog
És lenn az utca temetői árok;
Kezdetől fogva én nem én vagyok,
Kezdetől fogva én csak hazajárok —
S tavasz s virág s napfény és szerelem:
Élj és ragyogj és ne törődj velem!

Killed at Ladysmith

Egy képes ujság szélére

(A búr-angol háború idején az angol képes ujságok számról-számra szakadatlan hozták elesett tisztjeik arcképeit, ezzel az állandó aláírással: Killed at Ladysmith... at Magersfontein stb.)

Mennyi ifju szép halott,

Mennyi ifju hős halott,

Fiatal halott!

Tíz meg húsz meg száz egy sorba,

Szíven löve, eltiporva

Mennyi fekszik ott —

Szép halott, hős halott,

Fiatal halott!

Mennyi ifju szép halott,
Mennyi ifju hős halott,
Fiatal halott!
Számlálatlan, egysorjában
Déli égnek harmatában
Temetetlen rothad ott
Tengeren túl a halott —
Csupa hős és szép halott,
Fiatal halott!

Csupa ifju szép halott,
Csupa ifju hős halott,
Fiatal halott —
Van igazság, nincs igazság,
Elhallgassák, felkutassák,
Átkozzák vagy megsirassák.
Mindegy minden ott,
Attól ugyan fel nem támad
Az a sok halott,
Az a sok, szép, fiatal,
Fiatal halott!

Évnapra

Mondják: sirod virágtól tarka —
Én még nem voltam ott,
Drága fejed ha lelkembe villan,
Eloszlatom legott,
Drága kezed ha kezemet éri,
Fölébresztem magam —
Engem nem lát magával sírni
Akinek halottja van.

Nem hinnéd, mily szép még mindig az élet,
A nap egyre hogy' ragyog,
S én előre köszönök okos uraknak,
Mert én is okos vagyok —
Okos a kanja, nevet a nőténye
S a föld tovább forog,
Föl sem tűnik, hogy te nem élsz
S hogy én nem gyilkolok!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Ein Meister bin ich worden.

Gottfried Keller

Remekbe szövök én már
Gondot meg bánatot,
A gyász nehéz palástján
Elszövök éjt-napot;

Cepelem elfuladva
A poros utakon
És töviskoszorucska
Vérzi a homlokom.

Fennáll a nap az égen,
Meglátja, kinevet:
De furcsa is a törpén
Királyi viselet!

S én leteszek pirulva
Palástot, koronát,
S ballagok örömetlen
És gyász nekül tovább ...

Les sanglots longs . . .

Verlaine

Az ősz elnyújtott hegedűdanája
Jaját egyhangon a szivemben vájja.

Fakón s fuladtan, mikor üt az óra,
Gondolok, sirván, sok hajdanvalóra,

S megyek a szélben, mint ahogy aláhull
Ide-oda a falevel a fárul.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Sun of the sleepless . . .

Byron

Álmatlan napja, csillag, szomorú
Messzirül izzó, könnyes sugarú,
Az éjt csak néző s oszlatni keves:
Olyan vagy, mint a szép emlékezés.

A mult is így, a voltak fénye itt
Tehetetlen csak csillog s nem hevit —
Mécset gondok virrasztva nézitek:
Ragyog, de távol, tiszta, de hideg.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

2018. 12. 10. 14:11

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

My soul is dark . . .

Byron

Lelkem sötét — ajzd fel megint
Hárfád — úgy elkel most nekem,
Mit lágy ujjad fülembe hint:
Hadd olvadok az éneken —

Ha van remény, nem idegen
E szívtől: dagaszszad felé,
Ha ejthet még könnyűt e szem:
Váltsd ki, ne égjen el belé.

De rázz meg és velőmbe hass
És hagyd a vídám hangokat:
Azt mondom, fiu, megrikass,
Vagy e nehéz szív megszakad —
Dajkálta ezt a gond sokat
S fájt virrasztó nagy éjeken —
Most vagy egyszerre megszakad
Vagy megenyhül az éneken!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Változatok szemjátékra

Hangversenyen.

Az Enrico Bossi 131-ik opusához

Országos Széchényi Könyvtár

Változatok szemjátékra

Tema con variazioni
d'un poeta ignoto,
dedicata
con massima ammirazione
al illustrissimo maestro
Enrico Bossi.

Allegretto

Hány éves vagy? Mit ismersz már? Hogy' élsz?
Kit csalsz meg, mikor észreveszel engem?
És mit tennél meg abból, ami most,
Bár csak pajzán és gondolattalan
Kacérkodás közt, mégis öntudatlan
Mint erre bizgatód, halkan kigyújtja
Kormos szemed, borostyán homlokod?
Honnan tudod, hogy érzem pillantásod?

S hogy' tudhatod, hogy csak játszol velem
Mikor így játszol — hogy ura maradhatsz
E játékodnak, amivel csak úgy
Próbálgatod rajtam leányhatalmad,
Mint próbálja nevetve kardja élet
Feldobott papírlapon az arab?
Mit tudhatsz rólam pusztá hallomásból,
S pusztá látásból mit mondok neked?
Mit tudhatod, hogy vagyok-e való
Labdajátékra — nem vagyok-e más,
Külömb, rosszabb vagy veszedelmesebb,
Mint kiket eddig ismersz? Hogy' tudod,
Hogy nincs, s hogy' nem gondolsz rá, hogy lehet
Hatalmam nékem is? Hogy lehetek
Ángolna, ki villámmal üti meg
Váratlan, hirtelen a kecses ujját,
Mit szórakozva mártottak felé?
Villámmal, lyány, villámmal, mely megrántva
Vékony kart, gyenge vállat, felszaladhat
Vaj ki tudja: talán a szivbe is?!

Hogy' tudhatod, hogy nem fizetsz-e még
Csókkal meg könnyel, űzve s zaklatottan,
Reszketve szerelemtől s félelemtől
Nap nap után, melyet kívárni kín
De veszteséggé fájdul, mire elmúlt:
E pár perces nyugodt incselkedésért?
Hogy' tudhatod, hogy nem szövődik-e
Sorsod e helyt, s nem azzal játszol-e

Zúgó zenénél, fény káprázatában,
Ötszáz szorongó, nekiöltözött
Mögötted s körülötted figyelő
Ember közül most épp azzal az egygyel,
Kinek neve a te számodra: végzet?
Nem tudhatod, semmit se tudsz, mert lyány vagy
S a lyány semmit se tud, mert mástól tudja
Amit tud, amit kitud és kikérdez.

Un poco meno allegretto

Nem bánom, ha haragszol. Haragudj.
Szeretem, ha elfordítod fejed,
Szeretem a fitymáló remegést,
Mely ajkadat biggyeszti és finom
Cimpáidat tágítva, összevonja
Házfedeleissé két szemöldököd.
Szép ház az, melyre borul e fedél,
Tündértanyára vall sötétes fénynyel
A csillogó két ablak, mely elé
Lassan ereszkedik le, néma gőggel
Elzárkozó szemhéjad függönye.
Csak haragudj és csak nézz el fölöttem —
Ha te gőgös vagy, én konok vagyok,
Makacs, kitartó s utca embere,
Ki órák hosszat eljár föl-alá
Csukott kapuk előtt, ravasz közönnyel,
Mit megugatni nincs oka s joga

És mersze, sincs a házőrző kutyának.
Csak haragudj, s mutasd, hogy nem vagyok
Számodra senki — ez igaz lehet,
S mégsem igaz, mert íme: mutatod,
S ahogy akarsz tőlem megszabadulni,
Ugy meglepődnél, úgy megbántana,
Ugy éreznél ürességet szivedben
S szaladna ki a föld lábad alól,
Ha sikerülne, s ha az én szemem
Mást várna, mást keresne száz között
S meglelve, attól fényesedne ki.
Jobb a szemembe nézned, mint szemem
Kerülnöd — úgy talán tekinteted
Leverne lábamról, lehajtanám
Zúgó fejem, s alázat fogna el
Az egyenes hő napsütés iránt,
Mely szépségét egyszerre kiteríti,
Hogy amelyik szem állja ragyogását,
Az bírja is. De ez a tünető
El-nézés, ez a megleckéztető
Elbúvás a közönynek eltökélt
S előparancsolt felhői mögé:
Ez már engedmény, ez alázkodás,
Tanácstalanság és vesztett csata.
Már tőlem függesz, mert csak rajtam áll
Hogy leckéd nevetségben ne maradjon —
Csak elfordítsam fejem én is, és
Húzzam elő órám, ásítsak egyet

S nézzem merőn az előttem feszengő
Asszonyáságnak liliomtejezett
Lapockáját, számolva pontosan
Minden pihét rajt s minden pörsenést:
Kinek számára léssz akkor királylyány,
Találhatatlan és elérhetetlen?!

Scherzo

De nem, ettől ne tarts. Inkább: jelentem,
Alázattal jelentem itt, hogy bennem
Fenséged, félek, törököt fogott.
Eszem ágában sincs, hogy elereszszem,
S ha kidobott a szeme ablakán,
Visszatérek ugyanez ablakon —
Testben, írásban, más jelentkezésben
Ahogy lehet, ahogy nem tehetem
Hogy ne tegyem, ahogy nem teheted,
Hogy észrevenned végre is ne kelljen.
Leszek bolondos és alázatos,
Csak nézz ide. Leszek hivalkodó,
Csak nézz ide. Leszek tolakodó,
Leszek hetvenkedő s kötekedő
S a kopasz úrnak, ki előttem ül
Szeretettel simítom koponyáját,
Csak nézz ide. Itt szemben ül velem
Egy pártában felejtett hajadon,
Ki szerelmes szemet magán nem érzett

Ezernyolcszázkilencvenhárom óta —
Kikezdek vele és bolond tüzet
Csalok fel elfeledt ábrázatára
S csábítom félszeg magakelletésre,
Csak nézz ide. A rézkürtös előtt
Addig csücsörgetem timsósra számat,
Mig nyeldeklőjén nem akad a nyál,
Amint fuldokló orral visszaszíja,
Csak nézz ide. A legszebb pizzicátót
Megbontom durva székresegtetéssel,
Hogy elkékülve pisszegnek felém
A révülethől felvert zeneértők,
Csak nézz ide. Versenyt verem a taktust
A karmesterrel, a kis témakönyvet
Vad böngészéssel levelezgetem,
S tovább adom a hatodik határba
Belém nem férő elragadtatásom,
Csak nézz ide. Mint a veszett bika
Szügyembe vágom elbusult fejem,
S mint Hamlet szerepében a ripacs,
Négy ujjal boronálom üstököm,
Csak nézz ide, nézz ide, nézz ide.
Nem baj, ha kinevetsz, csak nézz ide,
S ha boszankodva is, de nézz ide.
Gondold, hogy lenn mulatsz a délvidéken
S farsangot ülsz és a virágcsatában
Csörgősapkásan járja a bolondját
Előtted az, aki akkor nevet,

Mikor sirhatnék. Igen, igen, így,
Fordulj felém megint és nézz reám
És mosolyogj s én elcsöndesedem.

Quasi lento, elegiaco, assai
espressivo e con dolore.

S elcsöndesedve nézlek, nézlek, nézlek.
Távol világok lelke van felírva
Vonásaidra, elsuhan időké
És elhanyatlott nemzetségeké.
Ivadékot váltott fel ivadék
Elmondhatatlan messzeségig vissza
S beláthatatlan népességű sorban,
Mire te ilyen finommá lehettél,
Ilyen nem is e világból valóan
Kiváltott széppé. S minden nemzedéknek
Szerелеmben történt fogantatása
És fájdalommal történt születése,
És a szerelem és a fájdalom,
Mint két egymás mellett folyó folyam,
Tigris meg Eufrát, termékenyíti
A siralom e völgyét, s megteremti
Mindazt, mi élet és mindazt, mi szépség,
Mindazt, aminek el kell múlnia
Belepve az időknék fővenyétől,
Mely a legdúsabb vizet is beiszsza.
De te megvagy, te idemenekedtél

Mosolygó, vágyó és páválkodó
Anyáidnak virágos láncá rendjén,
Melynek végén te vagy az új virág
S az új világ, mely felszította a régít
Mind, s századok és régvolt emberek
Lehe, sohajja és története
Idegkristálylyá rakodott érében,
Mely villamosan sugározza szét
Maga körül — magáról nem is tudja
S érzéketlen — a fájdalmas szerelmet.
Ládd, énnekem meg éppen örököm
A szenvedő gyönyör. Az én apáim
Mind szenvedtek, mikor megértőn néztek
És mosolyogtak hozzá. Mind szerettek
S mindig szerettek és sokat szerettek,
Lármátlan, halk, némán követelő,
Ellenkezésen elcsodálkozó,
Szelidségében önző s léha tán
És játékos, de véresen komolynak
Érzett és megszenvedett szerelemmel.
Mert senki oly mélyen szenvedni nem tud,
Mint aki nem tud akarni s aki
Könnyen, hamar, szinte sietve mond le,
Kárörvendő kegyetlenül magához :
Az egyetlenhez, akivel kegyetlen
S kárörvendő tud lenni, s akitől
Meg tud tagadni valamit. Te szép
Teremtés — ó mily széditő hamar

Lemondok rólad! Nem is kell mutatnod
Hogy akarod vagy nem bánod — talán
Tenéked kellene harcolnod érttem,
Ha nem akarnád, hogy indulatom,
Mint önkínzó fakir, halált tetessen,
Moccanat nélkül tűrve, hogy temessék,
S nem bánva, hogy majd aztán odalenn
Az ébredés milyen lesz, és milyen lesz
A tehetetlen fuldoklás, az önnön
Husának görcsös megtépése, mind
A legutolsó mozdulatlanságig.
Mit tudod te, hogy mi a szerelem,
És mit tudod, mit tesz lemondani?

Idillio

Langhetto amoroso

... Vagy tán igen? S hogy én mit tudhatom
Hogy te mit tudsz, mit nem tudsz, — én, aki
Tulajdonképp nem is ismerlek, aki
Még hangodat sem hallottam, aki
Nem is tudom, tudod-e, ki vagyok?
Idegen vagy előttem, szép leányzó
Most hirtelen — szinte soha nem látott,
Szinte biztatnom kell a két szemem:
Ismerjen rád, keresse, hogy mióta
Ismeri e szép főt, s hogy ez mikor
Bukkant föl először a sík vizen,

Mivé az emlék s jelentés nekül
Való élmények futnak össze. Lássuk,
Keressük. Be is húnyom szememet,
Hogy jobban lásson, — s mialatt fejem
Visszahanyatlik, és kisímuló
Homlokom a félálom hűvösében
Érzi magán tovább tekinteted
S melegszik benne, mint a tavaszi
Ifju fényben a kitelelt mező:
Látok mezőket, sétatereket,
Partot, hegyet, fellegvárat, hajót,
Tavaszi fényt a vízen, tavaszi
Köntöst az asszonynépen, és a tarka
Sokaságban egy nagyszemű leánykát,
Vékonylábút, kurtaszoknyását — téged!
Igen, szívem dobban: te vagy e gyermek,
Ki emlékemben mindedig külön
S elhanyagoltan élt a látomástól,
Mely most igézetével elborít.
Szemem kinyílik, és szemben találva
Szemed csillagját, halkán összeméri
A sugárképet s a szemsugarat,
Mignem a két jelenség egybeolvad,
S hozzájuk ébred, lelkem temetője
Legaljáról, harmadik adalékul
Emléke egy bolondos, gyerekes,
De szép és kedves, szép és mélabús
Gyerekszerelemnek. Ki fiu voltam

S egy kis leányt szerettem — ennyi az-
Egész. Egy szóval sem mondtam neki
Hogy szeretem. Szerettem és kerültem,
S mi szenvedése van földnek meg égnek
Átszenvedtem miatta, mialatt
Ő tudatlan mosolygott, nem gyanítva
Mily poklokat gyújtott önkéntelen.
Ez a ma már kedves pokol világol
Felém a multból — s mivel gyermeki
Szerelmet sugároz, s mert gyermeki
Képed mosolyg felém: tekinteted
Egy ki nem élt gyerekkor, egy be nem telt
Boldogság minden vágyával telíti
Ezt a minden hájjal megkent szívet.
Most látom csak, hogy százszor láttalak
S észre sem vettelek — de amióta
Te észrevettél, én, mind, gyermekibb
Alázattal hanyatlom semmivé
Tekinteted alatt, áhítatosan
Dagad feléd a lelkem szomjusága,
S nézd: elpirúlok s lesütöm fejem
Előtted, aki, ha megszámitom,
Lyányom lehetnél . . .

Zingaresca

Allegro focoso

... Lehetnél, de nem vagy,
Hála istennek, nem — sőt idegen vagy,

Névtelen vagy — és alázatom is
Nevetlen s illanó s nem apai,
S ahogy a zene lángnyelvbe csap át
S terjed, szalad s sikoltva csattogat
És én odaadnám életem, ha most
Keskeny fejed két tenyerembe fogva
Mellemre vonhatnám és képemet
Fűröszthetném hajadban s illatát
Tüdőszakadtig szíhatnám magamba:
Nem, leányt így sohasem néz apa
S apára sem néz így soha leány,
Hacsak nem ülnek szája szegletében
S loppal ki nem néznek pilláinak
Rácsa mögül Lótnak leányai!
A zene felharsan s én szememet
Merőn szemedbe szegezem s a mélyét
Kutatom, bent, a csillaga mögött,
Belébocsátva tekintetemet,
Mint ahogy rézsút a mélység fölé
Nyuló lajtorja tetején vigyázva
Szigonyos szemmel néz a tonhalász
A feketén s merően mozdulatlan
Vizekbe, hogy kilesse titkukat.
Kilesem én is és hálóm felé
Csalom a szűzi rejtezés, a készített
Távolba nézés s összeszorított
Lyányajk mögé zárt minden titkokat.
A zene táncba surran s magad is

Megringasz ültödben és felriadva
Kigyódzol álltól térdig, futamos
Igéretben, melyről vésett írást ad
Kis kebeled kirajzolt vonala . . .
Ó drága írás! S drága csillogás,
Ahogy hiába fognád le tovább
Állad kapcsával zavart mosolyod
És ez kitör nedves szemedből és
Szétveti szádnak pirosát s közéből
Porcellánsorban kihasad fogad!
Ó drága, forró, koccanó fehérség,
Előttem száz emlékből ismerős,
Földrengésekből válltól vállig és
Homloktól homlokig! Ó karcsu száron
Meginzó és hajlongó halovány
Asszonypalánták: némák, de hívók,
S ígézetet gyűrűdzve szétsugárzók,
Mint a gályáknak villám-kamarája,
Mely láthatatlan küldi szét az éjbe
S találomra a néma híradást,
Hogy valahol a tengeren hajó jár:
Érezze s lüktető bukdácsolását
Arrafelé vegye! . . . S én veszem is,
S fejek felett s kontyok s vállak felett
S elválasztó száz idegen felett:
Selyemdúló és csipkeszaggató
Szememet által és hozzád vetem,
Kimérni térdedet, hogy' illenék

Köréje két karom s kimérni, hogy
 Őledbe a fejem hogy' illenék,
 Kezed mellé, mely keztyűsen megül ott,
 Remegve, mint fészkében a madár . . .
 Kimérni — mérni mind a messzeséget
 Ember meg ember közt, idő s idő közt,
 Hogy egy rántásra lebirhatja-e
 Az akarat, mely joga önmagának,
 S a szédület, mely tudja, hogy neki
 Csak egy üdvösség adatott: a kész,
 Az engedelmes megsemmisülés,
 Annak karján s melle fölött, aki
 Urának született, mert férfinak!
 Látod: én állom a szemed! De te
 Lesütöd a tied — s ez jól van így!

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Recitativo.

. . . Volt már találkozásom éjsötét
 Leányszemekkel. Kis vadóc leány volt,
 Félig gyerek, de már egészen asszony,
 Ahogy testének pompája kifejlett
 Szövetruhácskájából, a vasúton,
 Hol ő, meg én, meg apja együtt néztük
 A földek és tornyok váltakozását

Velencébe menet. Délről jöhettek
S a fél kalmár, fél paraszt nagykezü
Apát sehogyse tudtam szóba fogni.
Gyanakvó volt s féltette a leányt,
Kit én felfaltam szemmel, de aki
Reám nem nézett volna egy világért,
S mellettem ülve, (iskolás leány!)
Buzgón beírt jegyzőkönyvébe minden
Gyárat meg állomást meg úri kastélyt,
Mely mellett elmentünk és amit apja
Mind sorra néven nevezett neki.
Ám egyszer, mikor a jó férfiú
Az ablakon valamivel tovább
Talált kinézni, hogy megállapítsa
Lesz-e idén bor: a leány hamar
Friss levelet csapott fel jegyzetében
És erre nagy betűkkel írta fel:
Albergo Cavalletto. Semmi többet
És most se nézve rám. De nékem a
Szívem feldobbant, és: isten megáldja
Kedves kezed és drága híradásod —
Gondoltam, és beérve, odaszálltam
Az ódon fogadóba s odaszálltak
Valóban ők is. S másnap, mialatt
Az öreg elment üzlete után,
Én már bejártam s öszejártam az
Okos, bámész és megzavart leánynyal
A templomokat, a képtárakat,

A szemöldöknyi hidakat, a kis
Tenyérnyi tereket, beszélve néki
Félig olaszul, félig franciául,
Küzködve s mégis patakzatosan:
Világokról, amikről nem tudott,
Szépségekről, amiket még nem ismert,
Érzésekről, amikkel még talán
Kis életében nem találkozott.
Talán — gondoltam. Ám harmadnapon,
Ebéd után, míg az öreg aludt
S a lány besurrant hozzám, megbeszélni
Mikor szökünk le újra útjainkra:
Az ajtóban megállt, majd hozzám lépett
S: üljön le, szólt, s ne vessen meg, ha kérdek
Az úrtól valamit. Mit — angyalom?
Hát azt, hogy vajjon tetszem-e magának?
Tetszel, kislyányom, hogyan tetszenél;
Szép vagy s okos vagy s nékem jól esik
Megsímogatnom kócos fejedet
S kemény kezeckédet kezembe fognom.
Hát hogyha jól esik, folytatta, akkor
Mondanék egyet. Nézze, jó uram:
Az életben, ki tudja, lesz-e
Mégegyszer úgy és olyan férfival,
Ahogy magával s amilyen maga,
Amily beszédű és gondolatú
És kézfogású és tekintetű —
Tegyen a kedvesévé! Jéghideg volt

Keze, ahogy megfogtam s lázban égett
Szeme, ahogy felnéztem rá. S mi lesz,
És mit mond majd apád? kérdeztem én..
Apám? Tán megver, de nem üt agyon.
S mi lesz magaddal? Énvelem, uram?
A kétgyerekes özveggy asztalosnak,
Aki rámvár, majd így is jó leszek!
Szólt s rám nézett és leomlott ölemben
És átkarolt és forró ajakát
Rátapasztotta gyanakvó szememre —
S én e csókban megláttam igazát
S igazamat és minden szerelemnek
Mindeneket lebíró igazát.
Ha álom is: mégis csak ez az egy van,
Ami valóság és amihez képest
Minden egyéb még álmabb s szomorú.
Lidércnyomás . . .

Finale..

Még visszazeng fülemben
A hangja — vagy más cseng? Vagy a zene.
Szakadt meg hirtelen? . . . Mire fölnézek,
Hogy visszagondoló hűségsszegésből
Szemem bűnbánva térjen vissza hozzád:
Már eltűntél s helyetted s helyeden
Székfelborítás, szedelőzködés
Majd rohanás és vad nyomakodás.

Ajtó felé. Én is bundámba búvok
És a könyöklőn áthajolva nézem
Hogy' hömpölyög kétoldalt le a lépcsőn
A sokaság, mint völgynek lökdösődik
A kecskenyáj. S kutatva, lefelé,
Számítom, hol lehetsz — és mire végre
Felém virít ruhád s fölfeketéllik
Fejed: lobbál utánad rohanok,
Átcsuszva élben, törtetve könyökkel,
Míg tusakodva melléd nem szorultam,
Éppen mikor az inas rádsegíti
Köpenyeged. — Hát íme, itt vagyok.
Melletted, lyány. Melletted vagyok itt,
Egy sziszre szádtól, szorításnyira
Kezedtől és egy pillantásnyira
Szemedtől. Vajjon ér-e engem e
Pillantás? Ér. Sőt tán melegen ér,
Tán mosolyogva, ahogy megkövült
Merevséggel csak érzem arcomon,
De szemem oda nem néz. S kezem is
Tán érez valamit! egy suhanó
Keztyűi horzsolást, egy pillanatra,
Mely, mire fölnézek, már elosont,
Gyorsabban nálad is, aki pedig
Sietve lépkedsz, vissza sem tekintve,
A kocsihoz és eltűnsz mélyiben.
Amíg indultok: még egyszer benézek
Hozzátok, hozzád, az üveg mögé,

Amelyre már virágot vet lehed.
Ki vagy ? ki voltál ? Nem szövődik-e
Sorsom e helyt ? S nem játszottam-e
Zugó zenénél, fény káprázatában,
Kétszáz szorongó s nekiöltözött
Asszony meg lány közt épp azzal az egygyel,
Kinek neve az én számomra: végzet ?
Nem tudhatom, mert csak férfi vagyok,
Vesztétől mindig félő, ám e vesztét
Még idejében fel nem ismerő!
A kocsi indul és én magam is
Utána indulok, némán tűnődve:
Nem te vagy-e az utolsó a sorban,
Mely nékem szánatott, — vagy nem vagy-e
Első a sorban: azoknak sorában,
Akhöz nékem nem lesz már közöm,
Akhöz én már semmit sem jelentek,
S akhöz csókja, vágya, bágyadása
Már énnekem nem jut majd részemül ?
Ahogy megállok és utána nézek
Kocsidnak: vajjon nem jelkép-e ez,
S nem mutat-é előre magamat,
Amint ki nem kötő gályák után
Kinézem a szemem, egyedül állva
A vénség szikkadt krétaszíkján,
Melyből az élet csapkodó vize
Naponkint egy-egy darabot lemállaszt,
Mignem beomlik az egész, s fölötte

Elcsap a só, a nedvesség, a hús,
A duzzadó szent örökkévalóság? . . .
Kocsid már régen tovatűnt, és én
Olyasmit érzek, hogy ég a szemem,
Fáradtságtól, vagy tudj' isten mitől:
Sótól, vagy hűvösségtől, vagy talán
Nedvességtől . . . Isten veled, leány,
S talán, ki tudja: isten veletek!

Epilogus

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Epilogus

Alig kezdtem: ködök ereszkednek,
Nap a napnak gondolatlan sirt ás,
Ami tegnap ökölemelés volt,
Ma bizony jó, ha szájrándítás.

Innen is, onnan is kezem lehanyatlik,
Ahogy, idegen, magam elé nézek —
El sem mentem, más ül a helyembe
S ajkam elernyed, ahogy fűtőrészek.
Egyre-kettőre lekopik rólam
Amit tudtam, amit akartam —
Magam is alig emlékszem magamra,
S mire meghalok, rég meghaltam.

Tartalom:

	Oldal
A Versekből (1891)	
Bölcső előtt	7
Mater Dolorosa	10
Szerelem	13
Ha te úgy szeretnél ...	15
N a p r a f o r g ó k	
Napraforgó	19
Nádas	21
Kocsizó	23
Óda Vénuszhoz	25
Nézlek	27
Hattyú	29
Corso	31
Szóltam-e?	33
A gyáva álom	35
Isten veled	37
Kivertek	39
Afrodité	41
Erdőben	43
Hajnali álom	45
Várnod egy jelre	48
Emlék	50
Fátyol	51

	Oldal
Akarom	53
Tedd meg.....	55
Galamb	57
Szeretem látni	59
Tengerparti alkonyat	61
Májusi fagy	64
A s i s a k u g a	
Asisakuga.....	69
Neki	72
Tavaszi bor	74
Killed ad Ladysmith	77
Évnapra	79
Ein Meister bin ich worden.....	81
Les sanglots longs	83
Sun of the sleepless	84
My soul is dark	86
Változatok szemjátékra	89
Epilogus	111

OSZK

NYUGAT

IRODALMI, KRITIKAI ÉS POLITIKAI FÉLHÁVI SZEMLE

Főszerkesztő: IGNOTUS.

Szerkesztők: ADY ENDRE és BABITS MIHÁLY.

Főmunkatársak: AMBRUS ZOLTÁN, ELEK ARTUR, FENYŐ MIKSA, HALÁSZ IMRE, KAFFKA MARGIT, LACZKÓ GÉZA, MÓRICZ ZSIGMOND, OSVÁT ERNŐ, SCHÖPFLIN ALADÁR.

.....

Törekvése: művelt szociális Magyarország s szabad nemzeti irodalom.

Szemléi és bírálatai figyelik a közélet minden jelenségét. Szépirodalmi közleményei a legértékesebbek. Politikai, gazdasági és tudományos tanulmányokban szóhoz juttat minden komoly törekvést.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

Előfizetési ára:

Egész évre . . 28 kor.	Negyedévre . . . 7 kor.
Félévre 14 «	Egyes szám ára K 1.80

**Mutatványszámot szívesen küld a kiadó-
hivatal:**

Budapest, VI. ker., Vilmos császár-út 51. III. em.

Ara 4 korona.

Pallas részvénytársaság nyomdája Budapestén

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár